

บทที่ 1

บทนำ

ประวัติของอุตสาหกรรมสิ่งสำเร็จรูป

อุตสาหกรรมสิ่งทอไทยได้เจริญก้าวหน้าและประสบปัญหาสลับกันเรื่อยมา เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2485 คือสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในสมัยนั้นประเทศไทยมีความขาดแคลนสินค้าประเภทสิ่งทอมาก ดังนั้นเมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 รัฐบาลจึงได้มีนโยบายให้มีการส่งเสริมอุตสาหกรรมทอผ้ามากขึ้น และกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้เป็นผู้ริเริ่มเปิดอบรมวิชาการปั่นด้ายทอผ้าขึ้นที่ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวมทั้งสิ้น 19 จังหวัด ทำให้ประชาชนมีความสนใจในงานทอผ้าพื้นเมืองมากขึ้น แต่ก็ยังไม่มีการใช้เครื่องจักรและเครื่องมือทันสมัย

ปี พ.ศ. 2493 นับได้ว่าเป็นการเริ่มยุคใหม่ของอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย คือมีการใช้เครื่องมือสมัยใหม่ในการทอผ้า โดยได้เปลี่ยนจาก กี่พื้นเมือง, กี่ระตุกแบบธรรมดา มาเป็นที่ระตุกแบบทันสมัย และจากการปั่นด้ายด้วยมือมาเป็นการใช้เครื่องจักรปั่นด้ายจากต่างประเทศ ในปัจจุบันนี้อุตสาหกรรมสิ่งทอภายในประเทศได้มีการส่งเสริมให้มีเครื่องมือการผลิตดังนี้

เครื่องปั่นด้าย	780,000	แกน
เครื่องทอผ้า	16,000	เครื่อง
เครื่องจักรนิต	388	ชุด
ปริมาณผ้าที่ตกค้างแล้ว	86,000,000	ทลา
โรงงานดักทอผ้าสำเร็จรูป	16	โรงงาน
โรงงานดักผ้า	77	โรงงาน

โรงงานทอผ้าที่ได้รับการส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
34 โรงงาน โรงงานทอผ้าที่ไม่ได้รับการส่งเสริม 322 โรงงาน⁽¹⁾

อุตสาหกรรมสิ่งทอคล้ายวัฏจักรธุรกิจ (Business Cycle) อื่น ๆ คือมีการเจริญสูงสุดและตกต่ำเช่นเดียวกัน ภาวะอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศไทยปี 2518 ค่อนข้างจะผันผวน กล่าวคือระหว่างครึ่งแรกของปีสถานการณ์สิ่งทอโดยทั่วไปซึ่งตกต่ำมาตั้งแต่ปีก่อนได้ทรุดหนักลงไปอีกเนื่องจากความไม่แน่นอนทางด้านการเมืองในประเทศและการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในอินโดจีน เศรษฐกิจยังคงซบเซาอยู่ทั่วไป ปริมาณสิ่งทอล้นตลาด ขณะเดียวกันยังมีการนำผลิตภัณฑ์สิ่งทอเข้ามาในระบับสูง และโรงงานภายในประเทศบางแห่งขยายกำลังการผลิตมากขึ้นทั้งที่ตลาดหดตัว เกิดการแข่งขันทางด้านปริมาณการผลิตมากขึ้น

การส่งออกในระยะนั้นทั้งราคาและปริมาณส่งออกใกล้เคียงต่ำสุด เพราะต้องประสบกับการแข่งขันอย่างรุนแรงจากต่างประเทศ ผลิตภัณฑ์สิ่งทอส่งออกในเดือนพฤษภาคม ปี พ.ศ. 2518 มูลค่าเพียง 95.6 ล้านบาท ซึ่งต่ำสุดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน สถานการณ์ส่งออกขณะนั้นตกต่ำจนน่าจะเรียกได้ว่าอยู่ในขั้นวิกฤต การซื้อขยายซบเซา สต็อกผ้าของโรงงาน 24 แห่งสูงถึง 73 ล้านหลา มูลค่า 840 ล้านบาท เทียบกับระยะเดียวกันของปี 2517 ที่สต็อกของโรงงาน 32 แห่ง มีจำนวนเพียง 66 ล้านหลา มูลค่า 835 ล้านบาท สำหรับสต็อกท้ายคงเหลือ 5,700 ตัน มูลค่า 250 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อนซึ่งมีอยู่ 12,296 ตัน มูลค่า 570 ล้านบาท สาเหตุที่ลดลงนี้เพราะมีการลดกำลังการผลิตรวมทั้งแต่กลางปี 2517 โรงงานต่าง ๆ ในระยะนั้นขาดแคลนเงินทุนเวียนมาก

บริษัทสิ่งทอใหญ่ ๆ ขาดทุนและมีหนี้สินเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะโรงงานสิ่งทอใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งซึ่งมีแกนปั่นค้าขายไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของกำลังการผลิตทั้งประเทศ และมีคนงานเกือบ 10,000 คน ได้ประสบวิกฤตการณ์อย่างหนัก เนื่องจากการขยายโรงงานประการหนึ่งและการส่งออกไปยังตลาดในประเทศข้างเคียงไม่ได้

อย่างเคยอีกประการหนึ่ง หนี้สินที่บริษัทมีต่อธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินมีจำนวนสูงเกือบ 2,000 ล้านบาท จนน่าจะกระทบกระเทือนถึงอุตสาหกรรมสิ่งทอโดยรวมยิ่ง นอกจากบริษัทนี้แล้วก็มีพ่อค้าในสำเพ็งซึ่งประสบวิกฤตการณ์รุนแรง เช่นเดียวกัน จนถึงกับล้มละลายเป็นจำนวนรวม 8 ราย คิดเป็นมูลค่าประมาณ 100 ล้านบาท

สำหรับยอดหนี้สินที่บริษัทสิ่งทอต่าง ๆ คงชำระแก่ธนาคารพาณิชย์ ณ วันสิ้นเดือนมิถุนายน 2518 สูงกว่าระยะเดียวกันของปี 2517 ถึงร้อยละ 50⁽²⁾

รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของหลายแห่ง ได้พยายามเข้าช่วยเหลืออุตสาหกรรมนี้ ในส่วนของธนาคารแห่งประเทศไทยก็ได้เข้าช่วยแก้ปัญหาวิกฤตการณ์สิ่งทอในครั้งนี้ อย่างเต็มที่ มาตรการต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการแก้ปัญหา และให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมสิ่งทอพอสรุปได้ดังนี้

ก. การช่วยเหลือในด้านการผลิต

1. ปรับปรุงอัตราภาษีการค้าและมาจากร้อยละ 1.5 และ 7.0 เป็นร้อยละ 3.0 และ 5.0 ตามลำดับ ตั้งแต่วันที่ 25 กรกฎาคม 2518 ทำให้ต้นทุนการผลิตของโรงงานทอผ้าขนาดใหญ่ซึ่งมีกิจการปั่นด้ายของตนเองลดลง
2. ช่วยเหลือในด้านการเงินเพื่อการจัดซื้อวัตถุดิบ และเคมีภัณฑ์ที่ใช้ในการผลิต ธนาคารแห่งประเทศไทย ได้ยักกำหนดการรับช่วงซื้อดักตัวเงินให้แก่โรงงานสิ่งทออีก 2 ครั้ง โดยการรับช่วงซื้อดักตัวเงินที่เกิดจากการซื้อวัตถุดิบและเคมีภัณฑ์ ช่วงแรกตั้งแต่เดือนมิถุนายนจนถึงสิ้นเดือนสิงหาคม และช่วงที่สองตั้งแต่เดือนกันยายนจนถึงสิ้นเดือนธันวาคม 2518 และเมื่อสิ้นระยะกำหนดนี้แล้ว แม้ว่าจะเห็นว่าสถานการณ์สิ่งทอเริ่มดีขึ้นแล้ว แต่เพื่อสนับสนุนให้โรงงานสิ่งทอมีการรวมตัวกันเพื่อแก้ปัญหา ธนาคารแห่งประเทศไทยนอกจากจะได้ออกมาตรการให้การช่วยเหลือในด้านการเงินไปอีกระยะหนึ่ง เป็นเวลา 6 เดือน นับตั้งแต่วันที่ 2 มกราคม 2519 เป็นต้นไปแล้ว ยังได้ขยายวงเงินการให้ความอนุเคราะห์จากเดิมร้อยละ 50 เป็นร้อยละ 90 ของมูลค่าวัตถุดิบตามคำสั่งสัญญาใช้เงินด้วย ซึ่งโรงงานที่ได้รับการช่วยเหลือในครั้งนี้ได้แก่โรงงานปั่นด้าย 26 บริษัท ที่ร่วมลงนามในสัญญาร่วมดำเนินการผลิตเพื่อการส่งออก

3. เพื่อช่วยมิให้ผู้ผลิตเส้นใยประภีร์ทองประสบกับปัญหาราคาจำหน่าย
 มากนัก จึงได้มีการปรับราคาจำหน่ายขึ้นสูงให้เป็นระยะ ๆ ณะเดียวกันเพื่อช่วยให้ผู้
 ไซหรือโรงงานทอผ้าและดักผ้าที่สามารถหว่าดักดิบราคาจากต่างประเทศเข้ามาใช้ก็
 ก็มีการผ่อนผันให้นำเส้นใยและเส้นค้ายโพลีเอสเตอร์ เส้นค้ายในลอน และเส้นค้าย
 ในลอนยึก เฉพาะที่จะนำมาใช้ในการผลิตเพื่อส่งออกเข้ามาได้โดยเรียกเก็บค่าธรรมเนียม
 พิเศษในอัตราร้อยละ 30 ตั้งแต่เดือนสิงหาคม จนถึงสิ้นปี ซึ่งค่าธรรมเนียมนี้จะคืนให้แก่
 ผู้ผลิตเมื่อมีการส่งออกแล้วและต่อมารัฐบาลมีมติให้ลดค่าธรรมเนียมพิเศษนี้ลงร้อยละ 30
 หรือเท่ากับการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมนี้ตั้งแต่วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2519 เป็นต้นไป

4. เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้ผลิตภายในประเทศ คณะกรรมการส่งเสริม
 การลงทุนได้กำหนดให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษสำหรับผ้าและค้ายที่ทำจากเส้นใย
 ประภีร์ที่นำเข้ามาจากต่างประเทศในอัตราร้อยละ 20 ของราคาซีไอเอฟเป็นเวลา
 6 เดือน เริ่มตั้งแต่วันที่ 24 ธันวาคม 2518 เป็นต้นไป

5. ในด้านผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอเอง ก็ได้มีการรวมตัวกัน
 ใหม่ หลังจากที่สัฎฐาร่วมลคการผลิคตั้งแต่กลางปีก่อนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร
 มาตราการใหม่นี้ได้รวมเอาโรงงานปั่นค้าย 26 แห่ง มาร่วมทำสัฎฐาร่วมค้ำเนินการผลิค
 เพื่อการส่งออก โดยมีเป้าหมายว่าโรงงานปั่นค้ายตามบัตรส่งเสริมเดิมต้องผลิคเพื่อส่ง
 ออกร้อยละ 23.6 และผู้ได้รับบัตรส่งเสริมใหม่ต้องผลิคเพื่อส่งออกร้อยละ 65 ทั้งนี้
 เพื่อเป็นการควบคุมให้อุปสงค์และอุปทานในประเทศอยู่ในระดับสมดุลกัน และเพื่อให้การ
 ส่งออกบรรลุถึง เป้าหมายที่สมาคมอุตสาหกรรมสิ่งทอโคเคียให้คำรับรองต่อรัฐบาลว่า
 จะส่งออกให้ได้ประมาณปีละ 350 ล้านตารางหลา การให้คำรับรองนี้เป็นการแลกเปลี่ยน
 กับมาตรการช่วยเหลือของรัฐบาลที่ไคกล่าวมาแล้ว

ข. การช่วยเหลือในด้านการตลาดและการส่งออก

1. ได้มีการอนุญาตให้ส่งเส้นใยประภีร์ชนิดยาวออกได้ตั้งแต่วันที่ 25
 ตุลาคม 2518 และต่อมาได้อนุญาตให้ส่งฝ้าย ค้ายใยประภีร์ และผลิตภัณฑ์สิ่งทอทุกชนิด

ออกโตโดยไม่คงขออนุญาต ยกเว้นสินค้าที่จะส่งไปยังสหรัฐอเมริกา ยังคงขออนุญาต
ก่อน เพราะว่าตลาดนี้มีอำนาจในการซื้อสูง ตั้งแต่วันที่ 24 มกราคม 2519 เป็นต้นไป

2. การให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ส่งออก ธนาคารแห่ง
ประเทศไทยได้เพิ่มวงเงินรับช่วงซื้อสินค้าเงินที่เกิดจากการส่งออกที่เคยให้ร้อยละ 80
เป็นร้อยละ 90 ของจำนวนเงินตามตัว

3. เพื่อเป็นการขยายตลาดภายในประเทศ กระทรวงการคลังได้วางหลัก
การที่จะชกเชยภาษีทุกชนิดสำหรับผ้าที่ผลิตภายในประเทศ เพื่อนำไปหาอุตสาหกรรมเสื้อ
สำเร็จรูปในการส่งออก (2)

จากปัญหาของอุตสาหกรรมสิ่งทอที่กล่าวมาแล้วนี้ สามารถช่วยโตโดยการทำ
ให้รัฐบาลสนับสนุนการตั้งอุตสาหกรรมผลิตเสื้อสำเร็จรูปเพื่อส่งออก ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะ
ช่วยส่งผ้าออกไปขายยังต่างประเทศได้

อุตสาหกรรมเสื้อสำเร็จรูปเกิดในประเทศมากกว่า 20 ปี โดยเริ่มต้นจาก
การตัดเย็บของร้านเล็ก ๆ เป็นจำนวนมากที่ขายภายในประเทศ การตัดเย็บประเภทนี้
ทำให้รูปร่างพอดีกับลูกค้าได้ และราคาค่อนข้างถูก ตลาดในช่วงนี้แคบมาก เพราะว่า
ชายแต่ในประเทศ ทอมารัฐบาลไทยเห็นว่าการขยายการผลิตเสื้อสำเร็จรูปออกไปยัง
ตลาดต่างประเทศ เพื่อจะได้ช่วยอุตสาหกรรมสิ่งทอที่กล่าวมาแล้ว รัฐบาลเริ่มการ
ส่งเสริมอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปเพื่อส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ ได้เริ่มตั้งแต่
ปี พ.ศ. 2510 โดยประกาศของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน แต่เนื่องจากอุปสรรค
ด้านการตลาดอันเนื่องมาจากผ้าที่ผลิตมีคุณภาพและมาตรฐานยังไม่สูงพอจนเป็นที่ยอมรับ
ของตลาดต่างประเทศ ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้สนใจลงทุนไม่มากนัก อย่างไรก็ตามในระยะปี
2514 - 2515 ซึ่งผู้ผลิตในญี่ปุ่น ฮองกง และไต้หวัน ต้องเผชิญกับปัญหาค่าจ้างแรงงาน
เพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก จึงมีการเคลื่อนย้ายการลงทุนมายังประเทศไทย ซึ่งมีค่าจ้างแรงงาน
ต่ำกว่า การลงทุนในอุตสาหกรรมผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วง
หลังนี้จึงมีลักษณะเป็นการร่วมลงทุนระหว่างไทยกับญี่ปุ่น ไต้หวัน และฮองกงเป็นส่วนใหญ่

อย่างไรก็ตามแม้จะมีชาวต่างประเทศเข้ามาร่วมลงทุน แต่ในระยะแรกประสิทธิภาพในการผลิตและคุณภาพของสินค้าก็ยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ เพราะเครื่องมือเครื่องจักรที่ชาวต่างประเทศนำเข้ามาส่วนใหญ่เป็นเครื่องเก่าที่ไต่ใช้งานมาแล้ว ระยะต่อมาคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้กำหนดบังคับให้ผู้รับการส่งเสริมใช้เครื่องจักรใหม่เท่านั้น ถึงแม้จะทำให้สถานการณ์ดีขึ้นบ้างก็ตาม แต่โครงสร้างของอุตสาหกรรมประเภทนี้ยังมีจุดอ่อนที่สำคัญอยู่อีกประการหนึ่งคือ วัตถุดิบอันได้แก่เยื่อกระดาษ โรงงานโดยทั่วไปยังใช้เยื่อจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ คือสูงถึงร้อยละ 70 - 80 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด นั่นคือใช้เยื่อที่ผลิตภายในประเทศเพียงร้อยละ 20 - 30 เท่านั้น อุตสาหกรรมผลิตเส้นสำเร็จรูปจึงมีลักษณะเป็นอุตสาหกรรมชายแรงงานเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ปัญหาเรื่องวัตถุดิบตามที่กล่าวข้างต้น ได้กระเพื่องที่ขึ้นมาในปัจจุบัน ก็ปรากฏผลจากการสำรวจของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเมื่อไม่นานมานี้ พบว่าโรงงานต่าง ๆ ได้หันมาใช้เยื่อที่ผลิตภายในประเทศเพิ่มขึ้นเป็นประมาณร้อยละ 80 ของปริมาณการใช้ทั้งหมด หน่วยอุตสาหกรรม ฝ่ายวิชาการ ของธนาคารแห่งประเทศไทย ได้ให้เหตุผลที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไว้ดังนี้คือ

1. รัฐบาลได้กำหนดอัตราเงินชดเชยค่าภาษีอากรให้แก่ผู้ผลิตที่ใช้เยื่อภายในประเทศในอัตราร้อยละ 7.7 และกำลังพิจารณาที่จะชดเชยค่าภาษีอากรให้ในทุกขั้นตอนสำหรับการผลิตเส้นสำเร็จรูปที่ใช้เยื่อภายในประเทศ

2. กระทรวงพาณิชย์ได้ดำเนินมาตรการพิจารณาจัดสรรโควตาส่งออกไปยังสหรัฐอเมริกาให้แก่ผู้ผลิตที่ใช้เยื่อภายในประเทศเป็นวัตถุดิบเป็นอันดับแรก

3. โรงงานผลิตเส้นสำเร็จรูป ส่วนใหญ่สามารถผลิตเยื่อใช้เองได้มากขึ้น

4. มาตรฐานการแต่งพิมพ์และฟอกย้อมในประเทศซึ่งเคยเป็นปัญหาสำคัญที่โรงงานผลิตเส้นสำเร็จรูปปฏิบัติเสกการใช้เยื่อภายในประเทศได้รับการปรับปรุงให้มีมาตรฐานสูงขึ้น ทำให้เยื่อที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน เป็นที่ยอมรับของผู้ผลิตเส้นสำเร็จรูปมากขึ้น

ส่วนด้านการผลิตของอุตสาหกรรมประเภทนี้ นั้น ปรากฏว่าปัจจุบันมีโรงงาน ที่ดำเนินการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป เพื่อการส่งออกประมาณ 35 - 40 ราย เฉพาะที่ ได้รับการส่งเสริมการลงทุนมีประมาณ 24 ราย มีรายละเอียดของการลงทุนพอสรุปได้ ดังนี้

ทุนจดทะเบียนรวม	190 ล้านบาท
เงินลงทุนทั้งสิ้น	665.3 ล้านบาท
กำลังการผลิตรวมประมาณ	125.5 ล้านชิ้นต่อปี
คนงานรวม	28,326 คน
เปิดดำเนินการแล้วรวม	14 โครงการ ⁽⁷⁾

บริษัทใหญ่ ๆ ที่ได้รับการส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้แก่

1. บริษัทไทยการ์เมนต์เอกซ์พอร์ต จำกัด เริ่มต้นการผลิตปี 2513 ด้ำนเงินลงทุน 50% ของเงินต่างประเทศมาจากญี่ปุ่นและฮ่องกง และใช้เจ้าหน้าที่จากฮ่องกง มีจำนวน 4 โรงงาน เครื่องจักรทั้งหมด 1,600 เครื่อง มีกำลังการผลิตรวมทั้งปี 880,000 โหล และแรงงาน 3,600 คน จำนวน 2 ใน 4 โรงงาน ผลิตเสื้อเชิ้ตแบบพื้นฐานมีกำลังการผลิต 40,000 โหลต่อเดือน อีก 2 โรงงาน ผลิตกางเกงแบบพื้นฐาน 14,000 โหลต่อเดือน และเสื้อคลุมภายนอก 5,000 - 8,000 โหลต่อเดือน
2. บริษัทสแตนคาร์คการ์เมนต์ จำกัด เริ่มการผลิตเดือนมกราคม ปี 2516 โดยมีทุน 48% จากไต้หวัน และ 52% เป็นชาวไทย สำหรับกำลังการผลิตส่วนใหญ่เป็นการผลิตผ้าจก สามารถผลิตได้ 3.6 ล้านชิ้นต่อปี และในปี 2517 ด้รับอนุญาตให้ส่งเสริมเพิ่มอีก 2 ล้านชิ้นต่อปี ในปัจจุบันนี้โรงงานมีจักร 1,270 คัน มีพนักงาน 1,200 คน ในปัจจุบันนี้โรงงานแห่งนี้เริ่มต้นมาเย็บเสื้อเชิ้ตจากผ้าทอมากขึ้น
3. บริษัทไทยแอโร จำกัด ทำการผลิตเสื้อเชิ้ตผู้ชาย เสื้อผู้หญิงและแจ็กเก็ต มีกำลังการผลิต 5.2 ล้านชิ้นต่อปี มีจักร 650 คัน และพนักงาน 1,730 คน

4. บริษัทเหรียญไทย จำกัด ผลิต 450,000 โหลของผ้าฉีกชนิดในลอน มีจักร 300 คัน และพนักงาน 556 คน (6)

นอกจากนี้ยังมีบริษัทต่าง ๆ ที่ได้รับการส่งเสริม เช่น บริษัทลีคาการ์เมนท์ จำกัด, บริษัทไทยคูเรโบ จำกัด เป็นต้น และยังมีอีกหลายบริษัทที่ผลิตเพื่อส่งออกและขายภายในประเทศ เช่นบริษัทศิรินทร์ไทย จำกัด, บริษัทสยามผ้าไทย จำกัด, บริษัทที่ผลิตเสื้อเชิ้ตฮาวาย, เทสท์, แวนสัน, แมนฮัตตัน และแอร์โร เป็นต้น

อุตสาหกรรมผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ที่ทำรายได้เงินตราต่างประเทศจำนวนมาก แหล่งการจ้างงานและที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือเป็นแหล่งอุปสงค์ผลิตภัณฑ์สิ่งทอประเภทอื่น ๆ ภายในประเทศเพื่อที่นำไปใช้เป็นวัตถุดิบผลิตสินค้าเพื่อส่งออก ซึ่งช่วยระบายผลิตภัณฑ์สิ่งทอทั้งหลายออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศนั่นเอง ฉะนั้นจึงเป็นอุตสาหกรรมที่รัฐบาลให้การสนับสนุนส่งเสริมเป็นพิเศษทั้งในด้านการลดภาษี ซึ่งช่วยลดต้นทุนการผลิต เพื่อให้สามารถแข่งขันกับสินค้าของประเทศผู้ผลิตอื่น ๆ ได้ และยังช่วยแสวงหากาลค้าต่างประเทศเพื่อสนับสนุนให้การส่งออกเป็นไปอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาแนวโน้มในการส่งเสื้อผ้าสำเร็จรูปออกนอกประเทศ
2. เพื่อหาปัญหาของขั้นตอนการผลิต
3. เพื่อหาแนวทางในการลดต้นทุนการผลิตโดยใช้เทคนิคทางวิศวกรรม

อุตสาหกรรมโรงงาน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยทำการศึกษาเฉพาะโรงงานผลิตเสื้อเชิ้ตสำเร็จรูปที่มีคุณภาพเข้ามาตรฐานและจำนวนการผลิตระหว่าง 1,000 - 4,000 ตัวต่อ 8 ชั่วโมงทำงาน

ขั้นตอนของการดำเนินการวิจัย

1. หาข้อมูลการส่งออกของเสื้อสำเร็จรูป
2. การวางแผนเพื่อให้ไขมันน้อยที่สุด
3. การวางแผนและควบคุมการผลิต (Production Planning and Control) เพื่อที่จะได้เกิดการสูญเสียเวลาน้อยที่สุด และแผนงานได้เป็นไปตามเป้าหมาย
4. เทคนิคการจัดสายงานให้สมดุลย์ (Line Balancing) เพื่อที่จะให้ประหยัดแรงงาน และเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้เครื่องจักร
- > 5. เทคนิคระบบค่าแรงจูงใจ (Wage Incentive System) เป็นวิธีการที่ใช้สำหรับจูงใจพนักงาน โดยการให้ค่าตอบแทนสูงสำหรับผลผลิตที่สูง
6. เทคนิคการฝึกอบรม (Training) มีระบบการฝึกอบรมที่ดี ทำให้ยื่นระยะเวลาการฝึกอบรม
- > 7. เทคนิคการควบคุมคุณภาพ (Quality Control) ทำการควบคุมวัสดุและกรรมวิธีการผลิตเพื่อให้เกิดการสูญเสียไปให้น้อยที่สุด
8. วางต้นทุนมาตรฐานการผลิต (Standard Cost) เพื่อที่จะควบคุมการผลิตให้เป็นไปตามมาตรฐานที่ตั้งไว้

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. รู้แนวโน้มของตลาดเสื้อสำเร็จรูป
2. รู้วิธีการลดต้นทุนในการผลิตของอุตสาหกรรมเสื้อเชิ้ตสำเร็จรูป
3. รู้ถึงกรรมวิธีการผลิตเสื้อเชิ้ตสำเร็จรูป